

[Aksel Larsen.]

land, Italien eller Japan, og denne forpligtelse er senere blevet understreget. Alligevel har USA og dets vestmagtvasaller sluttet en separat fredstraktat med Japan og er på trods af traktaterne i gang med at genopruste Japan. USA har åbenlyst proklameret, at vestmagterne ensidigt vil revidere Italiens fredstraktat, og udenrigsministeren har i Ottawa selv stemt for en resolution, der tilsløret, men tydeligt godkender dette traktatbrud, så udenrigsministeren er minsandten den rette mand til at tale om traktatbruds skæbnesvangre betydning.

Endelig skal jeg tilføje, idet jeg bemærker, at listen over traktatbrud ikke er fuldstændig, at selve Atlantpagten er i strid med De Forenede Nationers pagt.

Ja, i hele denne politik, der markeres af disse brudte traktater, og hvis indhold hedder aggression, angrebskrige og krigsforberedelser, har vi årsagerne til spændingen og uroen i verden. Man påstår, at Atlantpagten, og hvad dertil hører, har til hensigt at sikre freden og friheden, at skabe afspænding og bedre levevilkår for folkene — ja „Social-Demokraten“ for i dag er så dristig i en ledende artikel at påstå, at meningen med det hele er at ordne stridsspørgsmålene og skaffe spændingen ud af verden ad forhandlingens vej. Det modsatte er tilfældet. Aggression, krigsforberedelser, oprustningsvanvid, en stadig mere omfattende militæralliance, indkredsningspolitik og tvangsforholdsregler til at hindre handel mellem øst og vest skaber ikke afspænding, men forøger spændingen.

Medens Sovjetunionen stadig har stræbt efter at nå til og også fornylig har foreslået forhandlinger til bilæggelse af stridsspørgsmålene, og medens Sovjetunionen ustandselig vender sig imod traktat- og løftebrud, nægter USA og de følgagtige lande at gå med til forhandling, og gennem deltagelse i Atlantpagten, gennem støtte til Ottawabeslutningen, gennem afsendelse af danske soldater til Korea vil det officielle Danmark være med til ikke at skabe afspænding, men at skabe større spænding og krigsfare.

Hvad tropper til Korea angår, vil jeg have lov til at gentage, at regeringen har givet et positivt løfte om at sende danske soldater til Korea, kun med et lille forbehold. Man vil gøre det, hvis våbenstilstandsforhandlingerne bryder sammen, og der er desværre al udsigt til, at det sker, når man ser de tallose forsinkelser og provokationer, amerikanerne præsterer.

Det hjælper ikke, at udenrigsministeren siger, det drejer sig kun om frivillige. Også

frivillige er tropper. Det hjælper heller ikke, at udenrigsministeren siger, at man selvfølgelig vil forelægge sagen for rigsdagen til afgørelse, når forholdet er det, at udenrigsministeren har stillet amerikanerne sådanne tropper i udsigt og derved reelt har bundet Danmark.

Det samme gælder en bataillon til den såkaldte FN-styrke. Jeg må have lov til at minde udenrigsministeren om den samtale, det ærede medlem hr. Alfred Jensen og jeg havde med ham i udenrigsministeriet, hvor han højtideligt og udtrykkeligt lovede, at i denne sag ville der ikke blive truffet nogen konkret forberedelse eller givet noget løfte, der ville ikke blive foretaget noget som helst, som på nogen måde kunne binde Danmark, før sagen havde været offentligt forhandlet i rigsdagen. Der blev sendt en meddelelse ud til offentligheden om den forhandling; den meddelelse blev redigeret sammen med udenrigsministeren. Det forhindrer ham ikke i sammen med den øvrige regering kort tid derefter — efter at have rådført sig med det udenrigspolitiske nævn på et hemmeligt møde — bindende at love, at man vil stille danske soldater til rådighed for den såkaldte FN-styrke, hvorpå udenrigsministeren selv offentligt kommenterer det derhen, at selvfølgelig, hvis FN senere sender disse tropper til Korea, er det noget, som vi ikke kan forhindre.

Kan man da ikke se den uhyre fare for Danmark ved denne politik? Er man da blind for, eller bestrider man rigtigheden af, hvad den svenske udenrigsminister Östen Undén sagde i Strömstad ved den svensk-norske grænse den 2. oktober, det er kun to uger siden?

Den svenske udenrigsminister sagde følgende, som jeg gerne vil have den højtærede formands tilladelse til at citere:

„Når vi f. eks. tænker på vor stilling indenfor FN og i solidaritetspolitikken, skelner vi nøje mellem fremtidsdrømmen om en kollektiv sikkerhedsorganisation og en militæralliance med brodden rettet mod et bestemt land eller en gruppe af lande. Vi ønsker ikke, at FN skal udvikles til et anneks af Atlantpagten. Vi har en udpræget modvilje mod i vor udenrigspolitik at blive afhængige af andre.

Vi mener ikke, at alle stormagter er lige selviske, ej heller at de mindre stater har noget politisk-moralsk fortrin fremfor stormagterne. Men vi mener på den anden side heller ikke, at de store magters udenrigspolitik uvægerligt eller til enhver tid enten repræsenterer den højeste visdom eller en afgrund af djævelskab.